

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'ESFEREIMENT D'UN BON HOME

per PLANAS



Un dia passava per una carretera un home que mai no havia fet mal a ningú i va trobar-se amb un infeliç suïcida. Això l'espantà de debò, pe ò ço que més va espantar-lo fou de veure a lluny, una parella de mossos de l'esquadra que s'atansaven.



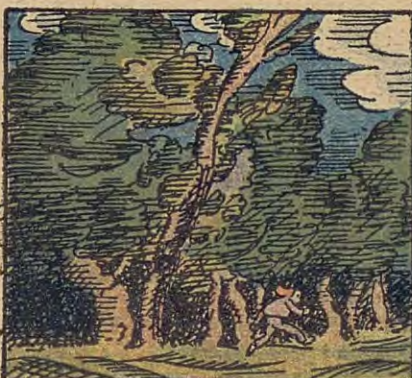
— Ara es creuran que sóc jo qui l'ha mort! — va pensar. I, cames ajudeu-me, començà de fugir carretera enllà. Mes a poc d'empresa la cursa va dir-se que no era prudent de seguir per la carretera. Aleshores trobà un marge i el saltà, i saltà també un barranc amb una



destresa que ni ell mateix es coneixia. — Ço que hauria de fer, és amagar-me — murmurà. — Si algú em veïés córrer estaria perdut. Si, si; més val amagar-me. — En això arribà a la vora d'un pou sec.



— Ni fet exprés per ficar-m'hi. Ja està dit. — Anava a baixar-hi tot seguit, però es repensà: — Baixar ràpid... Però i per pujar? Es molt malor que cerqui un amagatall més confortable i segur. Molt serà que no en trobi un de convenient.



I torna a fer la seguit arrecerat per parets, marges i boscos, sempre esporuguit i cercant una solució a la seva tan crítica situació. Ell, incapaç de fer cap mal a ningú, seria agafat per assassins!... Era necessari estalviar-se un disgust així.



Tot caminant, caminant, va arribar a una cova i se se pensà: s'hi ficà dins. Mes no tardà en sortir-ne a tota pressa car recordà que era, segons la veu popular, el lloc de reunió de tots els lladregots i gent de mal viure de l'encontrada.



Aleshores va pensar d'enfilar-se dalt d'un arbre molt alt i extraordinàriament espès que es trobava al començament del bosc. Dins de l'atapeït fullatge ningú no el veuria. Una remor que va venir de la dreta el va fer fugir cap a l'esquerra.



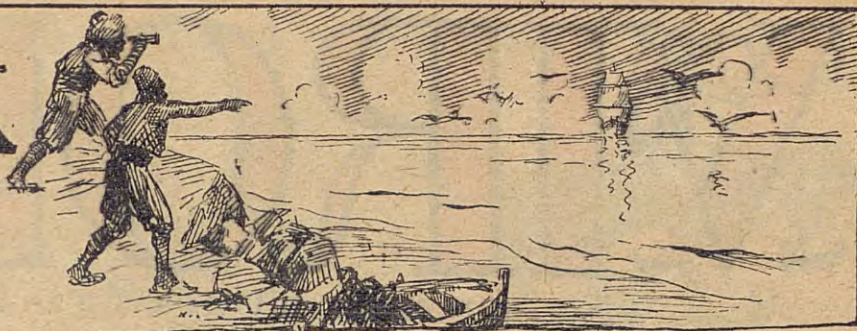
I vet ací que tornà a sortir a la carretera i o, disort! tornà a veure al lluny els mossos de l'esquadra que venien. No quedava pas temps per fugir, ni per dubtar tan sols. Sortosament, hi havia roba estesa i entre ella una gran camisa. S'hi ficà, es repenjà a les mànec-



gues i arronsà les cames i quedà quiet sense respirar, però tremolant com la fulla a l'arbre. Els mossos de l'esquadra varen passar sense trobar-lo... Val a dir que no el cercaven!

SILEX

NOVEL·LA D'AVENTURES



(Continuació)

— Companys, Nazim-Ali ha caçat aquest ocellot perquè l'ensinistreu., Entreneu-lo per a la prova de valor... — afegí Cupidó, fent l'ullet amb murrieria amb el seu ull dret, únic que li restava, car l'esquerre el tenia buit.



L'escàpol (al que anomenarem pel seu nom veritable, refiant-nos de la discreció dels llegidors), el capità Silex, transformat en assassí de sí mateix, es disposà a resistir les escames d'aquells pòtuls.

Fins aquell punt i hora, la farsa que havia imaginat per a entrar sense ésser conegut, en els domenys del corsari, li havia reeixit, però era precis que següés fent el paperot, car un defalliment qualsevol li hauria d'ésser la mort.

Sortosament, els seus nervis obeïen plenament a sa voluntat, i el capità Silex, amb sa inesgotable sang freda, es disposà a eixir airos de la seva arriscada empresa.

Els corsaris, creient-se estar davant d'un humil nàuxer perdut i recollit de miracle, començaren, per broma, a etzivar-li molles de pa mastegat. Silex, no desdient-se del seu paper, resistí el ruixat sense fer-hi escarafalls.

La pluja augmentà. Els corsaris s'engrescaven i prompte Silex fou el blanc de tots aquells franc-tiradors. Adhuc un dels corsaris, el més afros i repugnant, i a fe que tots ho eren bé prou, gosà tirar-li pel cap una ampolla, que Silex entomà al vol.



— Molt bé, pillastre! — cridà el corsari agressor, — Sembla que ets llest de mans! Té, ves si entomes també aquest coltell... — i llençà contra el valent marí la fulla refilada de una navalla andalusa.

Silex corbà el cos i l'acer anà a clavar-se en el costellam de la nau.

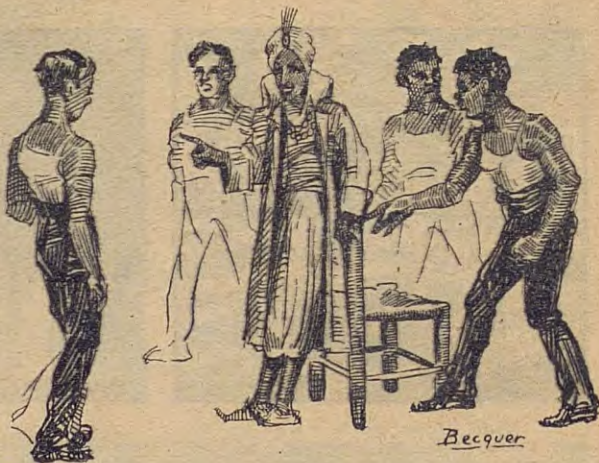
— També saps esquivar els cops? Companys: reclamo per mi aquest home quan fem la prova de valor... Vull veure com ataca el que sap refugir tan bé les andanades...

— Aviat ho sabrem, — afegí la veu de Nazim-Ali, que es presentà de sobte en el departament. — Ep, tu, colomí sense esma! Per a entrar en la nostra confraria es necessita valor, astúcia i sang freda... Jo sóc aquell Nazim-Ali que tant t'esfereia, i si et fa por fer-te dels nostres, pots marxar i entregar-te a la justícia... El butxi és molt pitjor que nosaltres... O bé als requins, perquè jo et deixaré en alta mar... Tria.

El capità Silex fingí vacil·lar.

— Em faig de's vostres! — digué després d'un curt i estudiant silenci.

— Ah! No creguis, però, que és fàcil fer-se dels nostres. Aquí es viu bé, però cal molta valentia. Faràs ara la prova de valor. Si en surts bé, restaràs amb nosaltres i tindràs la teva part de botí. Aquí el que més i el que menys té al Banc



de Londres prou per una vellesa ben regalada. Alguns es quedaran pel camí, però ço són gangues de l'ofici. Si ets covard, no hi ha res a fer, com no siga penjar-te a la punta del trinquet perquè hi facis de bandera.

El fingit nàufreg somrigué.

— Disposeu de mi — va dir arronçant les espatlles amb aire indiferent.

Avençà el corsari que havia llençat el coltell contra Silex i digué:

— Capità. Vull per mi l'honor de batre'm amb aquest mussoll!

— Siga! — respongué Nazim-Ali. — Ho sento per tu, nàufreg. T'has de barallar amb Puny-de-ferro i pensa que hauràs de tornar cop per cop, sense que et faci angúnia occir-lo, perquè ell si pot, també et cercarà les pessigolles que porten a la tomba! Anireu a torna-jornals. Així, i tot, quan et judiquis vençut, ho dius, que segons el que hagi sabut resistir, entraràs o no. Avant!

(Continuarà)

LA TORTUGA BONA AMIGA

Dibuixos d'En CORNET

per CLOVIS EIMERIC

Centúries enllà, en aquells temps en què les bèsties parlaven, heus aquí que hi havia un home tan ric, que tenia centenars de milers de centenars de milers de monedetes d'or. Cent criats, comptant-les nit i dia, en un any no donaven l'abast.

Però, no eren pas les riqueses ço que feia extraordinari a aquell home, sinó el seu amor per tots els éssers vivents, que no podia veure cap llàstima entre persones i animals, que no corregués a posar-hi remei.

I un dia de mercat, en el seu poble, li permeté veure una tortuga de mar, que l'havien pescada de poc i que respirava fadigosament, enyoradissa de l'aigua.

Se'n va compadir, i volgué comprar-la. Li dugué al venedor:

— Quant ne voleu d'aquesta tortuga?

El venedor, que sabia el bon cor del ric, i que aquest, tractant-se de fer el bé no reparava en sacrificis, li digué:

— Tants sacs de monedes d'or com la closca de la tortuga pugui aguantar. No la dono per menys. D'altra ma-

nera, me'n faré una sopa.

El ric no vacil·là.

— Va per mi.

I a la plaça féu portar or pels seus criats, tant com ne pogués dur la tortuga. Una saca, dues saques, tres, quatre, deu, cent, mil... La tortuga aguantava bé. Però el ric ja no tenia més diner.

El venedor va conformar-se amb aquell benefici, que el tornava l'home més ric del reialme.

El ric d'abans recollí la tortuga, la portà a casa seva, la esbandí de terra, li curà les nafres i després la posà a la vora del mar.

La tortuga no tardà en marxar mar endins.

El ric empobrit estava content d'haver fet aquella obra bona, i veient la tortuga surant aigües enllà, s'agenollà a la platja, donant gràcies a Déu d'haver-li donat valor per a realitzar el seu sacrifici.

Tornà altra volta vers a casa seva, acomiadà el servei i es posà a treballar un tros de terra que s'havia reservat per a ell, després de repartir la restant entre els que l'havien servit.

Així visqué en la major misèria, però sense queixar-se per a res. Estava força content de la seva pobresa.

Un dia, passejant per la vora de l'aigua, veié la tortuga que, nedant tan de pressa com podia, s'avençava vers el seu antic protector.

— Tu per aquí!

— Sí, senyor! Jo no us he pogut oblidar. Us dec la vida i vull remercier vostre sacrifici. Vós sabeu, senyor, que nosaltres, els animals de la mar, endevinem les riudes, i els creixements de mar, i els tràngols del mal temps... Una inundació ve de qui sap on que arrasará les terres veïnes. Salveu-vos!

El bon home corregué a dir-ho a tota la població, i la població el va creure, perquè ja sabien que era incapaç de dir una mentida per a res del món.

Així tothom es posà en salvament, i a l'endemà, a trenc d'albada, el ric va presentar-se a la platja, però no va trobar cap barca. Totes havien estat emprades pels fugitius.

I el mar, en efecte, creixia amb rapidesa extraordinària.

Quan les onades eren ja a tocar els peus del ric, que encomanava a Déu la sort dels seus compatricis, la tortuga se li presenta davant, i li digué:

— Pu'a damunt de la meua esquena i no tinguis por, que jo et menaré a lloc segur.

El ric pujà damunt la duríssima conca i s'hi assegué cò-

modament, mentre la tortuga nedava, sense fretura, a través de la correntia.

En passar aigües amunt, veié el ric un serpent que lluitava per arribar a terra, sense poder domenyar l'impuls de les aigües enfurides.

— Pobra bestiola! — pensà el ric. — No podrà lliurar-se de la mort... I si la prenguéssim amb nosaltres?

La tortuga va limitar-se a dir: — Preneu!

Més amunt, toparen amb una guineu, arrastrada per les aigües, i el ric, compadit, va exclamar:

— Pobra guineu! Barallar-se amb l'aigua, ella que tan acostumada està a córrer per terra ferma! I si la recollíssim?

La tortuga, com abans, es limità a dir: — Recolliu!

Molt lluny de la platja, veié el ric un home que, mig ofegat, estenia els braços enlaire demanant ajut al cel.

El ric exclamà tot seguit:

— Atura't, tortuga, que vull salvar aquest home!

La tortuga cuità a respondre: — No ho feu pas senyor! Tots els homes són mentiders i pocs són els que serveixen la bona fe fins a darrera hora. Obliden els seus benefactors i els traeixen així que poden...

El ric contestà:

— Després d'haver salvat uns animals que no demanen socors, no estaria bé abandonar a un home que desitja ajut. Jo el recullo.

I mentre el treia de l'aigua, encara li va dir la tortuga: — Senyor, us en penedireu! Tingueu present que és un home!

— Home era jo, i vaig salvar-te, tortuga, — féu amorosament el ric. I la tortuga no va protestar més.

Arribats que foren a una platja, lliure de la inundació, la tortuga demanà permís per acomiadar-se:

— Senyor, vós em vau salvar la vida; jo us he salvat la vostra. Estem en pau i que Déu us doni bona sort!

— I a tu que et guardi, tortuga agraïda! — féu el ric, commogut.

Així mateix la guineu i el serpent s'acomiadaren per anar a córrer bosc, cada una pel seu indret.

El ric, amb l'home salvat, cercà un soplug, i allí reposaren una bella estona.

Els dos foren despertats per la guineu, que tornava amb un mocador ple de monedes d'or.

— Senyor — féu la bestiola, dirigint-se al ric: — Escarbant al peu d'un arbre per si hi trobava alguna ròssa, m'han sortit aquestes monedes, de les que jo no sabia què fer-ne i que vós podreu esmerçar. Teniu! Així us pac el servei que m'heu fet!

El ric no el volia, però pensà que a la fi podria perdre's el tresor i que, en canvi, fóra més prudent repartir-lo entre els pobres que trobés anant pel món. I el servà en una bossa.

L'home salvat va veure l'or, i va dir:

— Jo en vull la meitat!

El ric n'hi donà una desena part. Aleshores l'home digué:

— Aquest or deu ésser robat... Potser vós mateix l'heu fet robar, per la guineu, d'alguna casa. Si no me'n doneu la meitat us denunciaré.

— Aquest diner ha d'ésser pels pobres, — respongué humilment el ric. — No fóra injustícia que vós ho acaparéssiu tot?

L'home marxà, i en ésser a la ciutat ho denuncià als magistrats.

El ric fou detingut, i per més que deia veritat, ningú no volia creure la història de la tortuga, la serp i la guineu. I fou el ric carregat de cadenes.

La guineu, sabedora del que succeïa, corregué a avisar la serp per tractar de fer quelcom entre dues, en favor del seu benefactor.

La serp va dir: — Jo el salvaré. Vés-te'n tranquila.

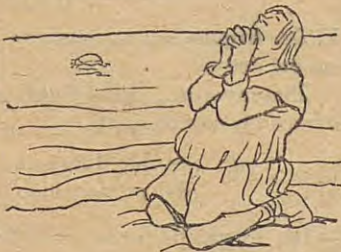
I se'n anà vers la presó, passant per la gatonera i arribant fins al calabós, entrant dins per la creu de la reixeta.

El ric en restà força sorprès.

— Què cerques per aquí?

— Salvar-te. Apa, pren aquesta boleta que tinc a la boca i guarda-la. Ara jo vaig a fiblar el cos del fill del president

segueix a la pàgina 383





(Continuació)

VII

Oràngel, més segur de si mateix que en el primer viatge s'orientà ja de dret vers el Sol, a fi de refugir una topada amb la Lluna. Li havia entrat por de les donetes, dels dracs, del riu negre... No li semblaven coses prou com cal i no volia arriscar-se a restar presoner de les selenites, que ara no el deixarien fugir tan senzillament.

A voltes, una onada de vent, rego·fant per l'amplitud sens límits del cel, els feia ballar una sardana, però avançaven sempre, amb voltes i giragones, sense cap molèstia.

El Dr. Arquimbau anava pensant que, ben mirat, els homes de la Terra no sabien pas el que feien en provar de defugir la Mort, car essent ella la porta de pas del cel pels bons, i essent tan agradós el rodar pels camins celestials, més aviat era un benifet que una cosa de plànyer.

Oràngel no tenia pensaments d'aquest caire. Ell pensava en ço que havia jugat al replà del Sol i en si hi trobaria els dracs, i en si s'haurien fos els discs, car essent prims bé hauria pogut ésser que s'haguessin liquat.

També el preocupava l'enganxar-los, mancats com estaven de matèries enganxadisses, però tenia fe en el que li havia dit el seu pare:

— Bastarà aplicar una rodanxa a la barra gruixuda de l'or, perquè, fent més calor, es fongui un poc per autogene·ssia, i així successivament amb les demés.

Una certa fredor que notà el Dr. Arquimbau el féu extre-

mir, i com que anaven tan junts pare i fill, aquest remarcà l'extremitud:

— Pare... Que teniu fred?

— Sí... una esgarripançal

— Jo no...

L'Oràngel recordà aleshores que ell, en acostar-se a la Lluna també havia sentit quelcom de gelor. Cert que ara el minyó no sentia fresca, però cal recordar que portava encara el bany del riu negre de la Lluna que el feia refractari a totes les sensacions externes.

Refrenà el vol, per tal de canviar de direcció, però una força misteriosa semblava xuclar el pare, el qual, agafat del braç d'Oràngel l'arrastrava sense voler.

— Ai, que som dintre l'àrea de la Lluna, i vós, pare, no podreu resistir la llei d'atracció! Jo sí, perquè porto la vacuna negra de les aigües mortes que em posà Selena i fins contra el seu mateix poder d'atracció sóc invulnerable...

— Com salvar-nos, doncs?

— No ho sé, pare... Jo no us voldria deixar...

— Jo tampoc no voldria que em deixessis, però tu tens una missió humana a complir. Tens que alliberar la Terra del flagell terrible de la manca d'escalf i claredat daurada... Què valc jo, una sola vida, davant dels milions que resten encara en perill?

— Es que anireu a raure a la Lluna, i si us coneixen i saben que sou el meu pare... potser us martiritzin...

— Qui sap! Vés, vés, i deixa'm amb Selena, que a mi, com que sóc vell, no em voldrà fer gaires festes...

No convenia perdre el temps. La llei d'atracció arrastrava fatalment el Dr. Arquimbau envers la Terra de vori.

Pare i fill van abraçar-se, i es despregueren l'un de l'altre. En deixar-se anar, Oràngel, d'una volada, avançà quilòmetres i quilòmetres, mentre el doctor, lliure també, relliscava ràpidament fins al cotó fluix d'aquelles dones de boirina que, així mateix que a Oràngel, el reberen en sos braços de vel.

El Dr. Arquimbau les contemplà àstorat:

— Qui sou, missenyores? — preguntà, fent-se l'ignorant, i pensant que el parlar bé escau a tothom. — Com us trobeu? Voleu fer-me el favor de dir-me en què puc servir-vos?

Les selenites repregueren aquella musiqueta tan seva:

— Tan tendret que era el primer
i tan sec que és el darrer!

El Dr. Arquimbau va entendre l'entretoc. Allò de tendret anava pel seu fill.

— Missenyores... Els homes, com els formatges, l'aire del temps els asseca molt!

— Que diferenta la cara
del primer, amb la del d'ara!

— Bé; és que de cares, com de coques, la mare en fa de totes.

El Dr. Arquimbau s'havia pres la cosa alegrement. I com que havia reparat que parlaven amb una certa musicalitat, ben semblant als versets dels rodolins de la Terra, i el doctor Arquimbau no tenia res de llusc, afegí:



— A mi sí que res m'hi fa
ço que jo us puga semblâ,
que, al fi, de la Terra vinc
amb l'únic semblant que tinc
i si no us agrada prou
me n'haureu de fê un de nou.

Les selenites donaren una empenta al Dr. Arquimbau, tot dient:

— Potsê en veure'l Selena
lliurada de neguit,
serà fora de pena
trobant un nou marit.

El Dr. Arquimbau, que era incapaç de mentir, no va poder estar-se de respondre:

— Poc a poc! Que sóc casat
i fins a l'hora present,
cregueu que no he desnonat
a la dona ni un moment!

Les donetes no en féren cas d'aquelles paraules i s'emportaren el Dr. Arquimbau, que, home encuriós, es sentia abstret per les coses noves que anava veient, fins a oblidar la dona, el fill, i que estava a mercè dels capricis de Selena.

Anava pensant: — I el meu fill ha vist tanta cosa bonica i ha sapigut resistir a la temptació de fer-se l'amo de la Lluna? Pel bé que s'hi viu a la Terra! Aquesta quietud de l'aire, aquesta absència de sorolls, aquests colors tan vius, aquestes pedres tan estranyes! Que bé s'hi deuria passar aquí la vida!

Quan arribà el Dr. Arquimbau davant de Selena, la seva primera cabòria fou la d'espolsar-se el gipó i passar-se un mocador per les sabates. L'instint d'home el portava a no voler fer un mal paper davant la mestressa de la Lluna.

Aquesta l'observà de cap a peus i murmurà amb aquella musiqueta pròpia de les selenites:

— O és molt vell o és que ha passat
moltes marfugues
perquè té el semblant torrat
i ple d'arrugues!

Ai, el Dr. Arquimbau, quina ferida d'amor propi, davant de tantes dones, en sentir-se dir vell! Cert que mai no s'havia preocupat de l'amor i que va casar-se amb la Rosó per estalviar-se mals-de-cap, però que li diguessin vell unes senyores tan flonges que no semblaven tenir cos sisquera!

Va redreçar el cos, lleugerament corbat per a saludar amb tota mesura a Selena, descansà els braços, fent gerra, en els malucs, i llençà a Selena un esguard tendrívola i enamorador:

— El cor humà, per estimar
no hi entén res de vell i nou:
gallina vella fa bon brou!

Selena somrigué tristament:

— Si en amor l'home és un vasc
que tot el que vol alcança,
qui deixarà un raïm fresc
per abastar una pansa?

I li deien pansa! Quin desvergonyiment! Féu una passa vers Selena, la reüllà amb desdeny i posant un gest altiu, provà de marxar. Dissortadament, va sentir-se els peus aferats al platí bruyit on tenia el seu tinell la mestressa de la Lluna.

Aquesta tornà a riure:

— Arrugat o no arrugat,
tot home que hagi pujat



a aquesta regió serena,
no obté la llibertat plena,
si no es fa l'enamorat
de la senyora Selena.

El Dr. Arquimbau volgué justificar-se:

— Com que m'havéu dit «gallina vella», he entès que jo no us venia de gust...

— Selena només es dol
d'haver deixat pujâ al Sol,
a un fadrinet... quin fadri
més dolç, més blanc i més fi!

Aquí sí que la vanitat de pare del doctor el va trair:

— Ah! El meu fill! Oi que sí que és eixerit i ben plantat?
Selena sospirà amb un ail que semblava que darrera de l'ail li sortís l'ànima, si és que aquelles donetes la tenien.
Però, va arrevoltar-se de sobte:

— Així tu... A què véns aquí?
No és pas cert que véns per mi.
Tu has vingut per ta muller
que ara viu al meu recer!

El Dr. Arquimbau va perdre el seny... Era a la Lluna la Rosó, la seva Rosó, i presonera tal vegada de les selenites, i ell, mal marit, havia gosat fer bromes amb la Selena. Ja no va estar per rodolins ni per a escarnir la manera de parlar de les donetes esblaimades:

— Vaja, prou! Sí, sóc l'espòs de la Rosó i vinc a cercar-la!

I pretingué passar avant. Un fresseig eixordador d'ales el deturà, embassardint-lo. Enfront d'ell eixien els dracs penats, amb ulls de foc i cuejant amb terrible fúria.

Selena, amb la veu sibil·lant, digué al doctor, amb sarcasme:

— Passa, si vols.
Ves-te'n si et plau.
Torna a dar voltes pel teu cel blau!

L'Arquimbau va donar-se aire per a volar, però es sentia pesat com a la Terra. Ni fent un bot no pogué aixecar-se més d'un pam.

(Continuarà)

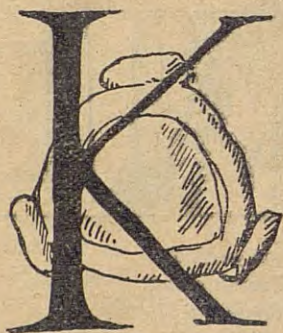
UN RETALLET DE CADA COSA

Llegim en un diari:

«El nostre diari, va ésser el primer d'anunciar ahir la mort de Mr. Adam Swanson. Avui també som els primers de notificar que aquesta informació ha estat prematura.

«Com poden constatar els nostres lectors, nosaltres sempre som els primers en publicar les noves interessants.» Evidentment!...

JEROGLIFIC COMPRIMIT



Joan Wanamaker recorria diàriament quatre milles per a treballar en una llibreria per 1'25 pesos de sou setmanal. Després passà a un magatzem de robes, on li donaren vint-i-cinc centaus més cada setmana i d'allí anà canviant paulatinament fins arribar a riquíssim comerciant. En 1889, el president Harrison li confià el càrrec de director general de Correus, el qual exercí amb perfecta habilitat.

ENDEVINALLA



Qui té pocs desitjos, té poques necessitats i és més possible que pugui satisfer les exigències d'una vida decorosa, que no pas el que ambiciona moltes comoditats trobant-se en les mateixes circumstàncies

OCELLETS DE PAPER

AMB MOVIMENT

L'afició a fer ocells de paper és molt generalitzada en tothom, especialment entre els infants. Dificilment trobaríem algú que no en sàpiga fer.

Són populars els ocells de paper del polític català Francesc Cambó i els del filòsof Miquel de Unamuno entre altres persones d'anomenada. Però hi ha

4 i aquesta fa que s'accentuin bé els plecs amb l'ungla i així és fàcil, recollint els plecs al voltant del centre, arribar a ço que indica la figura 5. Després d'aconseguir aquesta figura, es volta el paper de tal manera que l'angle c quedi a la part de sobre i que les quatre puntes quedin a baix; tot seguit s'aixequen cap a dalt dos puntes oposades per a obtenir la figura 6, s'aixequen de la mateixa manera les

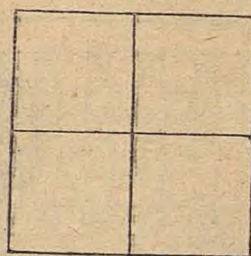


FIG. 1

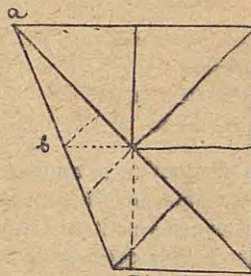


FIG. 2

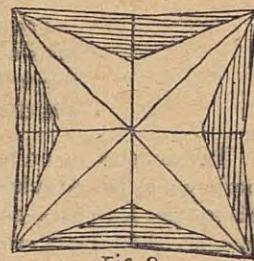


FIG. 3



FIG. 4

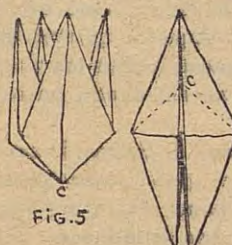


FIG. 5



FIG. 6



FIG. 7

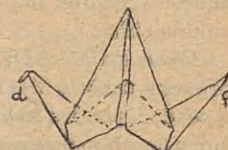


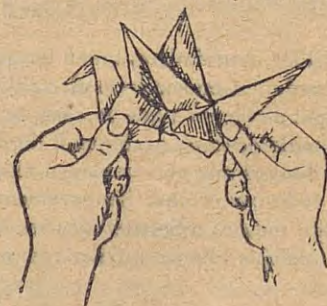
FIG. 8

una altra mena d'ocells amb moviment que ja no són tan populars, els quals manejats convenientment belluguen les ales com si fossin de debò.

El poeta Josep M.^a de Sagarra, tan amic del ocells, és un gran aficionat a la confecció d'aquesta mena d'ocellet de paper i els fa amb una perfecció envejable. Aquests ocells, són originaris dels prestidigitadors japonesos. Veus ací la manera de fer-los:

Es talla una fulla de paper, de manera que quedi de forma quadrada de qualsevol tamany. La fulla es plega pel mig i pels angles de manera que quedi amb els plecs indicats en la figura 1. Després es recullen els angles tal com marca la figura 2 i es fa ben ferm el plec a b i el paper pren l'aspecte del n.º 3, després es plega el paper en tots sentits tal com indica la figura

puntes que han quedat a la part de sota per a obtenir la figura 7 i estirant a dreta i esquerra les puntes d i f s'obté l'ocell representant en la figura 8; però convé abaixar els plecs inferiors



que corresponen al cap i a la cua i arquejar un xic les puntes de les ales. El

GRAN CONCURS



N.º 153 — Joan Perich



N.º 154 — Horaci Sampire



N.º 155 — Joan Rossinyol



N.º 156 — Mercè Carreres

Rodolins incomplets

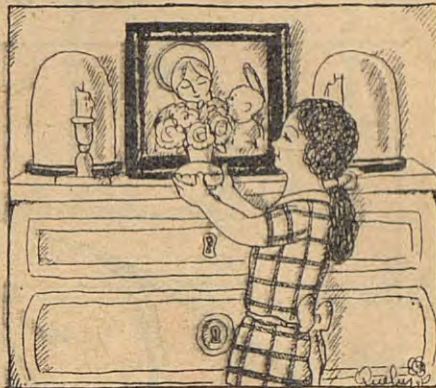
Les flors



La Mercè de bon mati



Cull sis roses i un clavell



Les flors del cistellet seu

cap de l'ocell es fa plegant convenientment la punta d. Agafant amb suavitat l'ocell de paper per les puntes in-

feriors *min* i estirant i arronçant successivament la cua, s'obté que l'ocell aletegi com si volés.

PER A LES NENES

COMPOTA DE CODONY

S'agafen codonys ben madurs, es pelen, es tallen en quatre trossos i es treuen els pinyols amb la part dura que els volta.

En una cassola d'alumini, s'hi desfà l'aigua i el sucre junt amb el suc d'una llimona anant remenant sempre. Quan l'almívar estigui al punt o siga quan comenci a espessir-se s'hi tiren els codonys ben escorreguts, es tapa la cas-



Es ti-en els trossos de codony en un pot d'aigua bullenta i s'hi deixen fins que s'estovin. Després es treuen i es posen a refredar en aigua freda.

Llavors feu l'almívar en una proporció de mig litre d'aigua i una lliura de sucre, per quatre o cinc codonys.

sola i es deixa que vagi bullint a poc a poc de 20 a 30 minuts.

Poseu el codony en una compotera i cobriu-la amb l'almívar.

Aquesta compota deuse vir-se freda.

TALLARETA

JEROGLIFIC



Solucions al número passat

Jeroglific comprimit: Ostres.
Lletres escampades: Junceda.
Mots creuats:

C									
A	L								
T	A	P							
A			O	S					
L	I	R	I	C					
U	T		A	S					
N	O	I	A		E	S			
Y		C			T	O	S		
A	M	O	N	E	S	T	A	R	

del Tribunal que t'ha de jutjar. La meua fiblada serà verinosa, que no li trobaran remei. Aleshores faran una crida i tu digues que tens el secret per guarir-lo, si t'alliberen. Ells accediran a canvi de la boleta que posarà bo i sà el fill, amb qual cosa tothom t'estimarà i podràs viure tranquil per sempre més.

El ric no va replicar, i el serpent corregué a fiblar el minyó que havia dit i pel qual no es trobava remei enlloc, fins al punt de fer-se crides, com el serpent havia dit.

El ric s'oferi sense cap dubte. Fou tret del calabós i portat a la capçalera del llit on jeia el malalt, gairebé negre del verí.

Li féu prendre la boleta que portava, i als pocs moments el malalt va anar canviant de color, va esblanqueir-se, i per fi s'aixecà com si mai res no hagués tingut.

No cal dir que el seu pare manà que el ric fos alliberat i encara li féu tota mena de festes i homenatges, i en sortir el ric de la casa tothom li tirava flors... Entre les flors, una pedra l'anà a ferir tan greument, que el ric morí només dient que «Jesús», i se'n va pujar al cel.

Al poble no es va saber mai qui havia estat el mal ànima que donà la mort al guardador del fadri enverinat. Però entre la multitud que tirava les flors hi fou vist el denunciador amb un fardell a la mà. I passat el crim no fou vist enlloc més.

D'OMBRES XINESQUES



N.º 157 — F. Viladevall



N.º 158 — Narcís Baig



N.º 159 — Jacinte Noguer



N.º 160 — Joan Esteve

El poder de la poesia

de Novalis, per PRAT



Mentre els malfactors es tapaven les orelles, tota la durada del cant per poder sortir amb la seva el poeta entonà un himne grandiosament patètic. El vaixell en ressonava amb harmonia, en ressonaven les onades i els astres aparegueren dalt del cel.



De les verdes aigües sorgiren estols de peixos i de monstres marins que tot dansant venien a escoltar el verb irresistible de l'artista que es despedia de la vida. Solament els mariners restaven enemics amb llurs orelles fortament tapades, esperant impacients la fi.



I el cant finà. Aleshores el viatger sense vacil·lació amb el front serà saltà al fosc abim que tenia d'engolir-lo sense deixar anar el seu instrument meravellós.



I tot just havia tocat en les ones resplendents que sota d'ell s'alçà l'ample llom d'un monstre agraït el qual dolçament recollia aque'l geni que es creia perdut sense remei.



El tità dels mars, s'allunyà ràpidament amb l'admirat cantor sobre la seva ample eskena, mentre aquest, remerciava la naturalesa de la seva magnanimitat.



Al cap de poca estona el poeta havia arribat on volia anar i fou posat suauement entre els joncs de la platja, des d'on endreçà al seu salvador una alegre tonada en senyal de despedida.



Els lladregots despietats, de seguida que l'artista hagué saltat al mar, havien començat a fer parts i tot discutint la faisó de fer-les equitatives, tingueren baralles.



El desacord s'anà accentuant tan vivament que les baralles arribaren a ésser una veritable batalla. Rel·luïren punyals i ganivets i ells amb ells es ferien despiatadament. (S'aguirà)